

Рука

Віталій Гречка

Струни Всесвіту торкаю я,
Вимірів подібних павутині,
Я – рука, могутня я рука
А світи – лише від пальців тіні.

Слухаєш ти звуки і слова,
Образи пливуть і десь зникають.
Кожен з нас цих чарів складова,
Двері й ключ до втраченого раю.

Думка захопила – не держись,
Будь пушинкою в потоці смислів,
Роздуми й фантазій вітражі,
Домалюють те, що надто стисле...

Пам'ять плюс минуле – то є ти,
І ніде нічого більш не видно,
А майбутнє – голос пустоти,
Що минулим стане непомітно.

Промайнули тільки що, на мить,
Нашого творіння всі глибини –
Кілька слів тому, хто поки спить,
Дотик ніжний пальцями до глини.

10.05.2025